

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** pessetas 1'50 Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

A LA CASSOLA.

UAN va pujar lo general Cassola al ministeri de la Guerra, eran molts los que deyan:—«Aqui hi ha un home.»

Y en efecte, llavors ho semblava.

Era un home nou, que no havia sigut posat a proba, y 'ls homes nous, al igual que 'ls pantalons no usats, tenen la gran ventatja de no estar esmorrats de baix ni presentar jonolleras. L'ús esfilagarsa als homes públics, deixant-los las més de las vegadas com un drap brut.

Feyan simpàtic al general Cassola entre altras circumstancies, la de haver sigut colocat a la poltrona en calitat de home de palla del general Martínez Campos, y de ferli sombra, desde 'l moment que s'hi va véure; y en segon lloch la de semblar un general de poca llengua y molts fets.

Ab lo seu plan de reformas militars cap-girava l'actual organisació del exèrcit, posava remey radical a las intrigas que avuy s'usan per ascendir més depressa que ab los bons serveys y 'ls actes de valor, y proclamava la igualtat de tots los espanyols en lo cumpliment del deber, proposant l'establiment del servey militar obligatori.

Y tot aixó ho feya, sense enrahonar, sense gallejar, sense fatxendejar... Vaja, que 'l general Cassola era un gran home.

Un dia va empenyarse en que 'ls projectes de reformas militars havian de discutirse, pesés a qui pesés, dintre de l'actual legislatura.

—Mirarém de ferho, li deya en Sagasta.

—Oh, mirarém.... no n'hi ha prou: s'ha de fer!...

—Escolti y si no 's fés?

—En aquest cas, búsqis ministre de la Guerra.

—Pero, home....

—No hi ha més.

—Vaja, estiga tranquil y conti ab mi.

Aixó li digué D. Práxedes, que may tè paraula dolenta ni acció bona, y mentres tant pensava:

—Home, aquest tipo ja comensa a carregarme: si no li tallo las camas a temps es molt capás d'enfilar-se'm fins a la punta del tupé.... Ja hi ha qui 's figura véure a n'ell un nou Espartero, un nou Narvaez, un nou O'Donnell, un nou Prim.... y ¡vaja, que a mi cap xato me la pegal!

Després de aquest soliloqui, ha cambiat radicalment la situació del general Cassola, y van desvaneyentse las esperansas que havia fet concebir als que creyan qu' en l'Espanya monárquica de avuy dia pot haverhi un home dotat de la suficient energia per imposarse.

Aquella Cassola tant terrible, al rebre 'l primer cop ha sonat a tall de *cassola esquerdada*, y es més que probable que demá la tirarán per la finestra.

Cert es que han comensat a discutirse las reformas militars; pero tothom sab que 's tancarán las Corts avants de que las tals reformas sigan aprobadas.

Aixis ho ha confessat en Martos, y 'l general Cassola sofreix y calla.

Hi ha autoritats militars y com a tals subjectas al ministre de la Guerra, que 's declaran adversarias dels projectes del seu superior: en aquest cas se troba en Primo de Rivera, director general de Infantería, y 'l general Cassola que fins se creya capás de donar la castanya al mateix Martínez Campos, no s'atreveix a *dimitir* a n'en Primo de Rivera, a qui ampara 'l govern. En aquest punt també calla y sofreix.

Ab la discussió comensan los atachs contra 'l general Cassola, y 'l general Cassola no 's defensa.

Quan l'atacava en Romero Robledo, menos mal: Romero Robledo es un de aquells homes polítichs als quals no se 'ls contesta. Pero l'ha atacat en Cánovas y 'l general Cassola no ha sabut contestarli. L'ha atacat lo general Daban, y 'l general Cassola no ha dit aquesta boca es mèva. L'ha atacat lo Sr. Orozco, y 'l general Cassola no s'ha donat per aludit.

—¿Per quan reserva 'ls seus arguments, lo general Cassola? ha preguntat un pare de la patria. Y en Sagasta ha respot:

—Per quan termini 'l debat: llavors ell lo resumirá.

—Pero si quan vinga aquesta ocasió, ja 'l general Cassola haurá caygut del ministeri.

Y aixis es en efecte: dintre de pochos dias la calor disoldrà las Corts: los diputats s'evaporarán, com al istiu s'evapora un bassal d'aygua bruta, y al general Cassola li quedarán tres mesos per apendres un discurs de memoria, ab l'intent de contestar pèl octubre los arguments contra las reformas militars encesos pèl juny.

¿Pot concebirse una ridiculés més insigne? ¡Venjansa sagastinal!

Tots los reformadors per vence las preocupacions y resistencias de la victima necessitan energia, calor y entussiasme. L'home menos possehit del dó de l'eloqüencia, quan se proposa fer triufar una idea filla de la seva convicció, troba arguments y rahons que alentan y vivifican l'esperit dels seus partidaris. Per aixó no 's necessita ser orador, ni habil; basta estar bèn convenstut.... y llansarse.

Pero 'l general Cassola es de aquells que no 's llansan may.

Es finge li deyan avants de comensar la discussió y 'l seu silenci s'aduhia com una proba del seu valer. *Es finge* vol ser encara, avuy que hauria de deixar de serho.

Per aixó 'ls que ahir lo consideravan com una *esfinge* de pedra, per l'istil de las que 's troban en los arenals de l'Egipte, lo tenen avuy per *esfinge* de cera, propense a fondres.

Y 's fondrá no ho duptin, tal es la seva planeta.

Una esperansa desvanescuda, una promesa vana, una cassola inservible.

Perque no 's necessita tenir lo dó de profecia per afirmar desd' ara que 'l general Cassola a horas d' ara, ja es a *la cassola*.

P. K.

¿TANCO?

A pregunta que s'está fent dia y nit don Práxedes es aquesta:

—¿Tanco las Corts ó no las tanco?

La qüestió es una mica massa seria perque puga resoldres aixis com aixis.

—Si las tanco—diu l'home—demostró la mèva impotencia y deixó

pendents una infinitat d'assumptos que 'm convè esbrinar desseguida, y si no las tanco, gasto 'l temps miserablement, gasto las forsas de la majoria... y gasto una pila de diners en vanos y gelats.—

Lo president del ministeri medita una bona estona y acaba per pendre una resolució.

—Ho consultaré ab los interessats.—

De moment se dirigeix a n'en Martos.

—¿Qué opina vosté? ¿Li sembla si tanquès las Corts?

—No senyor, no las tanqui. Lo barnís democràtic del govern es massa fluix: no més n'hi hem donat una capa y ab aixó no n'hi ha prou.

—¿Qué vol dir?

—Que las pocas lleys de carácter liberal que s'han discutit son insuficients; avans de tancar las Corts se 'n ha d'aprobar alguna més, a fi de que 'ls diputats, durant las vacaciones, puguin anar predicant pèls pobles las excelencias democráticas del govern.

—Gracias.—

Y en Sagasta se 'n va a trobar a n'en Cánovas, fentli la mateixa pregunta.

—¿Qué me 'n diu d'aixó de tancar las Corts?

—Qu' es lo millor que pot fer. La minoria conservadora está ja cansada d'enrahonar en va per ferli perdre 'l temps a vosté, y aviat no sabria que dir. A més d'aixó hi ha una altra circumstancia que no admet réplica: jo, com vosté ja sab, me 'n vaig dintre de pochos dias a Paris a casarme. ¿Qué faria 'l Congrés sol, sense 'l meu concurs, sense 'ls meus consells, sense 'l meu talent, sense la mèva monstruosa presencia? Res més que disbarats y criaturadas. Per lo tant, créguim, tanqui y deixis de caborias.—

En Sagasta riu per sota 'l nas y se 'n va a consultar a n'en Cassola.

—¿Sab que pensava, Cassoleta del meu cor? Tancar las Corts un dia d'aquestos...—

—¡De cap manera! ¡Bè! ¡si qu'estariam fregos! ¡Es a dir que jo m'hi trencat lo cap, qu'es com si diguessim la tapadora de la cassola, empescantme una pila de projectes militars, y ara vosté vol plantarme la porta pèls bigotis, sense deixarme defensar? Per aixó si que no hi passo. Si tanca, fassim lo compte y donguim per despedit.

Don Práxedes fa una carícia al seu ministre de la Guerra y 's dirigeix en busca de n'en Martínez Campos.

—General... ¿qué faria vosté? ¿tancaria las Cortes ó no?

—¿Jo? ¡Y tal si las tancaria! Potser ni las obriria may més... ¿Qué n' acaba de tenir als diputats reunits y obligats a sentir la lectura dels projectes d' aquest desventurat Cassola? No perdi 'l temps inútilment discutint una cosa que tampoch s'ha de aprobar: tanqui.—

En Sagasta ja comensa a marejarse; pero fa 'l cor fort y 's decideix a buscar nous concellers.

—Escolti, senyor Romero Robledo, ¿qué pensa vosté sobre 'l plan de tancar las Cortes?

—Qu' es una verdadera iniquitat. Ni a mi ni a n' en Lopez Dominguez nos convè de cap manera. L' únich medi que tenim per donar senyals de vida es armar un escándol diari al Congrés. Si acás lo tanca ¿ahont anirém a escandalisar? ¿Cóm sabrà la gent que nosaltres encara existim? No fassi bromas, no tanqui: seria 'l mateix que si 'ns possés un bossal.—

—Bueno—diu en Sagasta entre si—á veure que opina l' Alonso Martínez.

—Per mi—li respon don Manuel, després d' escoltar la seva pregunta—la clausura de las Cortes es una providencia altament salvadora y casi indispensable en las presents circumstancias. La fatiga del cossos colegidors, la confusió que 'ls projectes pendents ha ocasionat y la alarmadora indisciplina que apunta en la majoria exigeixen que tanqui quan més aviat millor. Ab las Cortes obertas se parla molt; tancant, tanca las bocas. Y vosté ja ho sab; en boca tancada no hi entran moscas... ni en Cortes tancadas hi entran dissidencias.

Lo cap de 'n Sagasta comensa a donar voltas, y voltant voltant, vè a parar a la cara mateixa del porter del Congrés.

—Tú—li diu, estirantlo per las solapas—¿qué 't sembla? ¿Tanco las Cortes?

—¡Ara desseguida! ¡No 'm vindrá poch bè! Cregui que ja estich cansat d' estarme tot lo sant dia, plantificat en aquesta diltosa porta.—

En Sagasta acaba de decidir-se:

—Aquest home ha parlat com un llibre: tanco.

FANTÀSTICH.

ols alguns periódichs republicans van commemorar aquest any l' aniversari del 22 de juny.

Dels monárquichs, cap, ni aquells que a l' any 66 estavan al costat dels infelissos sargentos, que van sellar ab la seva sanch la prosperitat futura de D. Práxedes.

Ja ho deya un dia 'l poeta Zorrilla:

«La política no tiene corazón, fé, ni vergüenza....»

Ey, entenémnos: la política de 'n Sagasta.

A Londres s' han celebrat ab molta alegría las festas del jubileu.

Figürinse si 'ls inglesos van divertir-se en gran, que va haverhi dos morts, un gran número de personas atacadas de insolació, y més de doscentas que ingressaren en los hospitals ab camas ó brassos fracturats.

Desenganyarse, per pompa, aparato y sensacions fortes, no hi ha res al mon com las grans festas de la monarquia.

Hem rebut un exemplar de un monólech estrenat ab éxit en lo *Círcol de Artesans* de Tortosa. Se titula *Lo Cautiu* y es original del jove escriptor D. Francisco Mestre Noé. L' obreta, verificada ab facilitat, está dedicada al floreat escultor tortosí Sr. Querol.

Actualment s' están inaugurant los nous pobles de la provincia de Granada, que havian sigut destruïts pels terremotos.

Segons se desprén dels brindis que 's pronuncian tot alló s' ha fet per iniciativa de la prensa madrilenya y del *Círcol de la Unió Mercantil* de Madrid.

Ni una paraula per Barcelona, ni un recort a Catalunya, que ha construhit pobles enters com lo de Játar y grans barriadas com la de Arenas del Rey.

Per fortuna 'ls andalusos que han rebut los beneficis s' explican de una manera distinta dels madrilenyos encarregats de tocá 'l bombo.

Diu un telégrama:

«Han sigut denunciats *El Pueblo* y *El País*.»

¡Pobre País! ¡Pobre Poble!

Ja fa molt temps qu' están, no denunciats... desuaciats.

Croquis parlamentari:

Lo general Dabán:—Sols aquí a Espanya succeheix que hi ha oficials que no saben de llegir ni escriure.

En Sagasta:—Tot aixó s' evita ab una bona organissació.

Lo general Dabán:—Aquí ahont han tornat a ser admesos los assessins de Sant Gil ¿creu lo Sr. Sagasta que hi valen organissacions?

¡Altó! Reflexioném.

Aquells a qui tatxa de assessins de Sant Gil, obravan a impuls de un pensament revolucionari, al qual va portarhi en Sagasta tot lo qu' era y tot lo que valia.

Peró ¿y aquest general Dabán, avuy tant purita, no s' ha sublevat may?

En Sagasta podia recordarli fácilmente que la brigada Dabán sigué la primera que 's pronunciá a Sagunto.

Peró D. Práxedes avuy está impossibilitat de re-treure certas cosas: ell que va menjar lo ranxo ab los artillers de Sant Gil, avuy menja las postres ab los pronunciats de Sagunto.

Segons sembla, a Canet de mar no hi ha medi de fer eleccions. Las primeras que havian de celebrarse a principis del mes passat se van tenir de suspendre, y las segonas, convocadas pèl governador, han donat lloch a garrotadas, tiros y ganivetadas, contantse cinch ó sis ferits.

Cuidado a tornarlas a convocar, perque si aném seguint aixis, mitj poble matará al altre mitj... y seria una llástima que per una cosa tant tonta com la d' empunyar la vara, desaparesqués del mapa una població tant simpática.

Si 'ls vehins de Canet m' han de creure, lo millor que poden fer es seguir l' exemple de la capital.

Aquí a Barcelona, desde que las eleccions s' han anat tornant bruticia pura las deixém exclussivament a mans dels escombriayres.

Diputats y senadors demanan que s' obri una informació sobre l' estat de la agricultura.

Lo Sr. Ferrer y Vidal demana que l' informació citada s' extingui també a la industria, qu' está tant mala com aquella.

No hi tinch cap inconvenient.

Peró ja veurán com succehirá ara lo que succeheix sempre en semblants cassos.

La informació será arxivada, y si alguna cosa 's fa será tot al revés de lo que 's despendrà de la mateixa informació.

Datos y xifras comparativas qu' extractém del *Liberal*.

La familia real inglesa percibeix anualment del presupost la suma de 12 925 000 franchs. La familia real espanyola percibeix 9 000 000 de pessetas.

Inglaterra es una nació rica; Espanya una nació pobra.

Inglaterra contribueix als gastos del Estat ab tres mil milions de pessetas; Espanya ab prou feynas pot pagarne 800 milions.

De manera que l' assignació de la familia real espanyola representa més de un 12 per cent del pressupost general de ingressos, mentres que l' assignació de la familia real inglesa encare no representa 'l 0'44 céntims per cent de dits ingressos totals.

Baix lo punt de vista de la feyna, la reyna d' Inglaterra es soberana de 252 milions d' habitants.

Los reys d' Espanya ab prou feynas ho son de 24 milions.

Las consideracions que 's desprenen d' aquests datos, fassinlas vostés; jo me las callo.

Copiém de *La Renaixensa*:

«En lo teatro Fortuny de Reus ha obtingut extraordinari éxit la representació, per la companyia catalana del teatro Romea, del drama *Lo Bordet*, original del distingit escriptor D. Joseph Roca y Roca. L' autor va ser cridat gran número de vegadas a las taulas, tributant lo públich que ocupava 'l teatro també sos aplausos a la companyia per l' acertada interpretació de la obra, que 's posá en escena baix la intelligent direcció del senyor Bonaplata.

«Sabém que la companyia, de la que 'n forma part la senyora Abella, farà una próxima excursió artística a Tarrasa, Sabadell, Olot y a altres punts, en quals teatros posará en escena *Lo Bordet* del senyor Roca y Roca.»

CARTAS DE FORA.—Los temps del feudalisme van a reapareixe; es a dir, reapareixerian si prosperés una demanda que D. Fernando de Miró, de Reus, ha presentat al tribunal, sollicitant que se li reconegui 'l senyoriu jurisdiccional, territorial y campal dels termes de Creixell y Roda de Bará, ab totas aquellas xeringas de delmes, laudemis, censos y altrás antigualas.

A la qüenta aquest bon senyor dorm molt fort y somia trobarse encara en plena edat mitja. Afortunadament hi ha cosas que no poden tornar, y si l' aspi-

rant a senyor feudal de Rodá y Creixell dorm, los tribunals deurán cuydarse probablemente de treureli la son de las orellas.

Lo próxim diumenje se celebran grans festas a Terrassola, ab motiu de anarse'n lo famós Rector a un'altra parroquia y de deixar la vara l' actual arcalde.

D' aixó se 'n diu matar dos aucells ab un tiro.

Alguns católichs de Pons van insultar al professor laich de aquella vila, y al invitarlos aquest a discutir públicament, a lo qual s' hi prestava desde luego, li respongueren qu' ells no discutian més que ab la porra. ¡Si serán pacífichs los llanuts de Pons!

Diumenje passat, Mossen Tomás Muniyit de Cornellá va tenir grans disgustos. Al mitj dia se presenta un bateig, y com tal vegada havia ja donat ordre de tirar las pastas a l' olla, compareix a l' iglesia mal humorat y refunfuya no sé que contra la llevadora. Un dels concurrents li fa una observació, y Mossen Tomás s' empipa y 'ls venta la porta pèls nassos, ab tant mala fortuna que se li queda la sotana e' ganxada a la porta: pega esbranzida y la sotana se li esqueixa de dalt a baix. Ab tot aixó queda suspès lo bateig; pero 'ls escolans, que no ho sabian, vingá tocar las campanas, y Mossen Tomás, furios com un toro s' enfilá al campanar y reparteix entre 'ls escolans una tanda de castanyas, ab tanta furia que un dels escolans va sortirne degotant sanch pèl nas.—Sembla que dintre de poch Mossen Tomás será traslladat de rectoria, lo qual ho senten molt los vehins de Cornellá, y 's comprén que un rector tant divertit, no 'l trobarán may més.

LO DE CUBA.

AMERICANA TRISTA.

Lo ditxós país dels cocos mata 'l temps llensant badalls; ja ningú vol tocar tangos ni entaular *riñas* de galls.

Los que fan sucre no 'l poden vendre, perque ara 'l públich no vol res dols; y en las *estancias* y en los *bohios* no més s' hi veuhen pilots de pols.

Moltas *vegas* de tabaco quedan sense cultivar, perque aquell que 'l cull, s' exposa a tenir-se'l de fumar.

Y entre 'ls boscos de palmeras hont sussurra 'l vent incert, una veu canta que canta:

—La Habana se va a perder.

Los negrets, pansits y tristos, recordant lo temps passat, donan voltas en camisa y 'l barret espellifat.

Ningú té un medio, ningú té roba y ningú casi té res que fer: d' or y de plata ja ni se 'n resa; per tot circulan munts de paper.

L' ingeni que avants valia una suma horripilant, actualment, a mans besadas, per un peso 'ls lo vendrán. La miseria extén las grasas sense deixar res per vert, y entre tant l' eco murmura: —La Habana se va a perder.

Dintre d' aquellas bahías hont aixáms d' embarcacions dia y nit traquetejavan, no més hi ha que tiburons.

Los *bandoleros* fan de las sévas, buscant la bossa del caminant; y hasta en las vilas los blanchs renegan, y a grans bandadas van emigrant.

En cada corréu d' Espanya, lo govern té 'l bon humor d' enviarhi plechs de promesas que 's fonen ab la calor. Y entre mitj d' aquell desori, l' únich que se sab de cert es que hi ha una veu que canta: —La Habana se va a perder.

¡Pobra Cuba, terra hermosa! ¡Qui t' ha vist y qui ara t' veu, abatuda, aniquilada, plorant sanch per tot arréu!

¡Hont son los restos, hont son las trassas d' aquella inmensa prosperitat? Tas fértils *vegas*, tos ports magnífichs, son sòls la sombra d' un gran passat.

Entregada a illops famélichs, atrevits y sense cor, has agostat ja tas forsas y has vist fondres lo teu or. Sense un rastre d' esperansa,

ni un vestigi de poder,
tot en tú sembla que digui:
—La Habana se va à perdre.

C. GUMA.

Un ingenier espanyol está estudiant actualment un aparato per l'extinció de la llagosta.

Una pregunta: ¿No podria aplicarse tambe aquest aparato á l'extinció de certs governs?

Perque tot ben considerat, no es la llagosta lo més terrible: la llagosta 's menja la cullita, y certs governs se menjan los terrossos.

Lo brigadier Mariné, després de permaneix alguns anys en l'emigració, va demanar l'indult. Un cop indultat, va trarlardarse á Madrid. Y un cop á Madrid, ha fet una visita á palacio. Ja 'l tenim embarcat: bon vent y felis viatje.

Aixó 'ns ensenya una cosa, y es: que no déu posarse fé absoluta y cega en las espasas.

Ja ho diu la coneguda copla castellana:

«Amorcitos de soldado
son amorcitos que vuelan,
porque en tocando la marcha,
quédate con Dios morena.»

En aquest cas, la morena es la República.

Lo Banch d' Espanya s' encarrega definitivament de la Tresorería del Estat: ell ho cobrarà y ho pagarà tot, y quan no puga més, ab emetre nous bitllets surtirá del pas.

Bè diu lo corresponsal de la *Renataensa*:

«Res: que ja no deurem dir lo Banch d' Espanya, sino l' Espanya del Banch.»

Lo general Cassola voldria dimitir á n' en Primo de Rivera, enemich declarat de las reformas militars. Pero 'l govern no ho consent de cap manera.

Entre en Primo de Rivera
que 'l govern tracta ab tant mimo:
entre en Primo y en Cassola
¿qui es aquí 'l verdader primo?

Diumenje á la tarde havia de celebrarse consell de ministres que no poguè tenir efecte, per no haverhi assistit lo ministre de la Governació y 'l de Gracia y Justicia.

—Estariam molt ocupats, veritat.

—Jo ho crech: calculin que l' un y l' altre van assistir á la corrida de toros, ahont en certs casos la presencia del ministre es indispensable. Allá aprenen de posar banderillas al país, que si no es un toro, es un manso dels més grossos.

Lo príncep Napoleon publicarà un manifest aconsellant al seus partidaris que 's declarin republicans.

No hi tinch res que dir.

Pero tinguin ben entés, que dintre de la tercera República 'ls *napoleons falsos*, per més que 'ls freguin ab polvos de mirall, no passan.

Lo Sr. Navarro Rodrigo, com tothom sab, es ministre de Foment.

La feyna principal de tot ministre de Foment, com tothom sab, consisteix en firmar los expedients que li portan despatxats de las taulas dels negociats.

Donchs bé, 'l Sr. Navarro Rodrigo, y aixó sí que no ho sab tothom, está devegadas quinze dias sense posar ni una firma.

Presumo, empero, que de posar la firma á la nómina, cada cap de més, no se 'n descuidará.

Reyna gran disgust contra 'l ministre de la Guerra, á conseqüencia dels seus propósitos de amortisar dos vacants per cada tres que ocorreixin en lo cos de infantaria, concedint sols un ascens.

¿No consideran los que á tal s' oposan que dintre de alguns anys tindriam los oficials exstrictament necessaris, y 'ls que quedessin tindriam més assegurat l' empleo?

Per mí tiri avant Sr. Cassola, y si 'l carbò no s' encén, conti ab lo ventall de la democracia.

Un periódich alemany diu que 'l fet de negarse Bismarck á pendre part en l' Exposició universal de París significa que á l' any 1889 no será la industria alemana, sino l' artillería de 'n Moltke la que anirá á París.

Escollin ¿quin dia s' acabarà á Europa la rassa dels pinxos?

Lo dia que s' apliquin á las nacions las mateixas lleys que s' aplican als particulars.

Lo dia que 'ls que violan la pau de una nació vajan á presiri, com hi van los criminals que violan lo domicili agé.

Lo dia que la moral siga igual per tothom.

Corra per Barcelona una pobra dona sense sanderi que tot sovint se presenta á la Plassa de Sant Jaume, se dirigeix á l' entrada de la casa de la Ciutat, escup á l' estatua del rey D. Jaume y besa carinyosament los pés de la de 'n Fivaller.

Proposo una proba: que treguin l' estatua de don Jaume, objecte de tals antipatias, colcantse D. Francisco de Paula en la capelleta, y casi m' atreveixo á assegurar que la pobra boja, de l' alegria recobraría la rahó.

A l' Almunia (Zaragossa) acaban de donar garrot á un reo que per lo vist era una fiera.

Al posarlo en capella s' negá á rebre 'ls aussilis de la religió, declarant que li sabia greu que no li dongessen medi de matar á tots los capellans y á tots los richs.

—Escollin, anyadí, als qu' están en capella ¿no se 'ls dona tot lo que demanan per menjar?

—Sí, senyor. ¿que vol alguna cosa?

—¡Vaya si vull!... No me 'n aniré d' aquest mon sense ferme un bon tip de pernil.

Y va menjar-se'n no sè quantas lliuras, fins que 'l ventrell va dirli prou. Després va confessarse.

Y ara diguin, si es que logran posarho en clar: ¿quina influencia pot tenir lo pernil sobre 'ls sentiments religiosos de un reo en capella?

D. Francisco de Paula acaba de rebre 'l nomenament de arcalde de Barcelona per dos anys més.

Se desitja saber en aquests dos anys quantas vegadas será pendonista, quantas primeras pedras colcará, quants viatjets de recreo farà á Madrid, y quants mils duros gastarà de fonda, á expensas de la ciutat.

Ha mort Mr. Hermann qu' era no sols lo rey dels prestidigitadors, sino també 'l prestidigitador dels reys.

Durant la seva llarga vida havia fet cosas estupendas, increíbles, qu' en altres temps l' haurian fet passar per bruixot, valentli tal vegada la foguera.

Hermann ab sos jochs de mans
ho escamotejava tot;
pero al últim no ha pogut
escamotejá á la mort.

En Cánovas ha fixat lo mes de juliol per la celebració del seu casament.

Febrer, lo mes dels gats.

Juliol, lo mes dels monstros.

Los irlandesos que son católichs han celebrat lo jubiléu de la reyna Victoria, fent dir missas en totas las iglesias en sufragi dels compatrias qu' en aquests cinquanta anys han mort en defensa del seu país, victimas de l' abso:ció de Inglaterra.

Y 'l Papa, segons un telegrama, ha manifestat lo seu disgust per la conducta del clero irlandés.

Es la primera vegada que 'l Papa se disgusta perque 'l clero diu missa. Si ho entench que 'm pelin.

En lo tribunal.

—Vostés, deya un criminal encarantse als senyors de la sala, haurian de guardarnos més consideració de la que 'ns guardan!

—¿Consideració! ¿Y perquè?

—Escollit; si nosaltres un dia 'ns declarassem en huelga ¿de qué viurían vostés?

Una mamá tè dit á la seva filla que no fassa broma ab los joves, y efectivament no n' hi fá.

Al mateix temps li recomana que quan li pregunten alguna cosa, no siga massa franca, y reservi sempre tot lo possible la seva opinió.

Y ho fá també.

Tant ho fá, que tornant de l' hipódromo l' últim dia de las carreras de caballs, á un jove que vá preguntarli:

—¿Qué tal Elissa ¿li han agradat las carreras d'avuy?

Ella, ruborizantse, li vá respondre:

—Ja veurá... ho preguntaré á la mamá.

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ma-no-la.
2. ENDAVINALLA.—La A.
3. LOGOGRIFO-NUMÉRICH.—Florenca.
4. TRENCA-CLOSCAS.—La vivó del estornell.
5. GEROGLÍFICH.—Per persians Persia.

Han endevinat las 5 solucions los ciutadans Romá Espinat, Ex-mistaire, D Bartrina Cubinyá, F. y S. Solá, Joaquim Sauri, Manelet del Passeig de Sant Joan, Rafela Matonera, Quimet T. y F. Pagés y Pagés; n' han endevinadas 4 Manelet del Contrabaix, E. Arnau y Costa, J. Montes, R. Palá y Simó, J. P. Belluguet y F. de Praso Blanches; 3 A. Trinidad, Pep de V. y R. Colomer; 2 Capellá pre-histórich y Pipino de Gracia, y 1 no mes J. Durán, J. Pelamela y Fill de sa mare.

XARADA.

Llegint LA CAMPANA ahir un total, conegut meu:

—Dos-hu molt davant de Déu qui llegeix aixó 'm va dir.

Y desseguit, sens espera, algo vaig contarli jo, y ell, entenent ma rahó va haver de prima-tercera.

J. MORET.

CONVERSA.

—¿Vols venir Pep?

—¿Ahont?

—A Tona.

—Sí, Quim: ¿quan marxas?

—Demá.

Vè també l' oncle Palá, la seva filla Ramona y 'l noy petit del...

—¿Ambrós?

—No.

—¿Qui?

—Está dit entre 'ls dos.

JOAQUIM SAURI.

ROMBO.

. . .
. . .
. . .
. . .
. . .
. . .
. . .
. . .

Primera ratlla vertical y horisontal: vocal.—Segona: per fer vi.—Tercera: poble catalá.—Quarta: nom de dona.—Quinta: equivalent á dos.—Sexta: parentiu.—Séptima: vocal.

SALDONI DE VALLCARGA.

GEROGLÍFICH.

×
K K K
A
K K K
L
O O O
S
13

J. D. UN TABERNER.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans R. Colomer, Un Tarragoni, J. P. Belluguet, Quim Te-las, Mal genit, R. Palau Simó, J. D. Taberner, J. Pagés y Pagés, Enrich Oliver, J. Duran, J. Oristrell, Manelet del Passeig de Sant Joan, Era Pi, Quimet T., Manascal, F. Cabré, A. A. Canut, Emilio Panicello, Mut Xerraire y La Comissió del Magay: Lo que 'ns envian no 'ns serveix.

Ciutadans Saldoni de Vallcarca, Tacay, J. Montes, Arnau Ribot y C., Cerilla y Ritona, P. Talladas, Roma Espinat, D. Bartrina y Cubinyá, Caratallat, Rossendo Ment y Fi, F. y S. Solá, A. Trinidad, Pau Matallops, Pau dels bastos, A. Palleja, R. Roura, G. Manni, Un Moro, G. de cala Bastereta, Pepet de l' Orga, Ralip, Capella Pre-histórich y Noy de Manila: Insertarém alguna cosa de lo que 'ns remet.

Ciudadá J. Sauri: Lo que 'ns envia está bé; pero la dobla xarada es confosa: aquella tant llarga es difícil publicarla per sa molta extensió.—J. R. Salomó: Lo que 'ns explica no 'ns convens.—Anónim Casteldasens: Dels anónims no 'n fem cas.—Amant del Progrés: Esta bé.—C. de Barril: Lo que 'ns envia no fila prou: es molt incorrecte y no té interés.—Pallaringas: Publicarém la poesia.—Frascuelillo: Lo sonet no va prou bé.—Viladoura: Idem, idem, lo que 'ns remet.—J. Molas: Está molt bé; pero escollit ¿no podria modificar alló de la clau de sol de l' ante-penúltima estrofa?—E. Banús: La poesia es fluixa; pero molt fluixa.—Sabateret: Lo de aquesta senmana va bé.—J. Puig Cassanyas: Idem.—V. Tarrida: La poesia ja es inoportuna.—A. Martí Fusté: La de vosté no fila prou bé.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

SANT PERE, FOCHS.

Ja cal que saltéu depressa, que aquesta foguera si no crema socarrima, si no socarrima embruta.